

Arrest

nr. 112 778 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2009 werd aan verzoekster een aankomstverklaring afgeleverd, waarbij verzoekster tot 25 augustus 2009 werd toegelaten tot verblijf in het Rijk.

Op 11 februari 2010 werd een nieuwe aankomstverklaring afgeleverd, waarbij verzoekster tot 8 mei 2010 werd toegelaten tot verblijf in het Rijk.

Op 8 april 2010 richtte verzoekster zich tot het gemeentebestuur van Mechelen teneinde een inschrijving te verkrijgen.

Op 8 juli 2010 werd aan tweede verzoeker, zijnde de zoon van verzoekster, een aankomstverklaring afgeleverd, waarbij hij tot 5 oktober 2010 werd toegelaten tot verblijf in het Rijk.

Op 2 maart 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 18 augustus 2011 werd aan tweede verzoeker een nieuwe aankomstverklaring afgeleverd, waarbij hij tot 14 november 2011 werd toegelaten tot verblijf in het Rijk.

Op 5 oktober 2011 diende tweede verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 10ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2012 werd ook aan de tweede verzoeker een A-kaart afgeleverd, geldig tot 14 februari 2013.

Op 21 mei 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoekster verlengd voor de duur van één jaar, met name tot 12 februari 2013.

Op 29 mei 2013 werd het tijdelijk verblijf van tweede verzoeker nog verlengd voor de duur van één jaar, met name tot 14 februari 2014.

Op 3 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de intrekking van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijkbesluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden.

☐ *betrokkene voldoet niet meer aan een van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°)*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Betrokkene ondertekende op 24.05.2012 een document waarbij zij in kennis gesteld werd dat zij voor een volgende vraag tot verlenging van haar verblijfskaart bepaalde documenten diende voor te leggen, waaronder bewijzen van bestaansmiddelen en indien zij of de referentiepersoon werkloos zijn bewijzen over te maken dat zij actief op zoek zijn naar werk.

Op 26.03.2013 vraagt zij echter verlenging van haar verblijfskaart en uit de aangebrachte documenten blijkt het volgende: er werden 7 interimloonfiches overgemaakt, waarvan 2 voor de maand april 2012, 1 voor de maand mei 2012, 1 voor de maand juni 2012 en 1 voor de maand juli 2012, waarvan de inkomsten steeds onvoldoende zijn. Deze inkomsten zijn absoluut onvoldoende om als stabiel, regelmatig en toereikend te worden beschouwd.

Vervolgens ondertekende betrokkene op 18.04.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 § 2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 § 2 voorlaatste lid van de wet van 15 12 1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, Familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**Getuigschrift van een inburgeringscursus: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

**een inschrijving open school dd. 23.04.2013: dit toont eveneens niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

**Een lijst van werknemers waar betrokkene telkens via interim gewerkt zou hebben voorde periodes tussen 2008 en 2011, alsook een attest waaruit blijkt dat zij van 17.06.2010 tot 09.07.2010 via dienstencheques, deze inkomsten kunnen niet beschouwd worden als zijnde stabiel en regelmatig.*

**werkloosheidsuitkering van september 2010 tot en met april 2011*

**Een attest van een vroegere werkgever, waaruit blijkt dat betrokkene gewerkt zou hebben van 17.06.2010 tot en met 09.07.2010*

**Er werd een inschrijvingsbewijs bij de VDAB overgemaakt, deze inschrijving dateert van 23.01.2013.*

**Een inschrijvingsattest bij het interim-bureau tempo-team, deze inschrijving dateert van 19.04.2013.*

**Een klein geschreven briefje- waaruit blijkt zij zich sedert 24.02.2011 ingeschreven heeft bij het interimbureau Adecco en 17.11.2011*

**een attest dd. 28.05.2013 van een vzw waaruit blijkt dat de zoon zou tewerkgesteld kunnen worden van zodra hij een geldige verblijfsvergunning heeft. Hieruit blijkt echter dat het gezin pas stappen onderneemt actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene en haar zoon in het gedrang komt. Trouwens, een sollicitatie bewijst onvoldoende dat betrokkene en haar zoon actief op zoek zijn naar werk Daarenboven keert deze redenering de zaken om: de bestaansmiddelen zijn nodig om een verlenging van het verblijfsrecht te bekomen niet omgekeerd.*

**Een geregistreerd huurcontract: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben en gezien dit behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum van waardigheid te kunnen leven, vormt dit document geen bewijs dat betrokkene zich op een bijzondere manier integreert in België, kan men bezwaarlijkstellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie en kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.*

**aangezien betrokkene pas in februari 2010 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 33 jaar in Duitsland en iets meer dan 3 jaar in België ; omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met Duitsland. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.*

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt, kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en haar kinderen.

**De vader van de kinderen is geïnterneerd in de gevangenis; het is absoluut niet geweten wanneer zich een verandering in de situatie kan voordoen.*

Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat betrokkene probeert om deze situatie te wijzigen.

**Uit een ocmw-atteest dd. 24.01.2013 blijkt dat zij tot op heden geen ocmw uitkeringen hebben ontvangen, uit de overgemaakte loonfiches blijkt tevens dat deze niet recent zijn en dat het steeds ging om onvoldoende inkomsten verder werden er geen recente inkomsten binnengebracht Het lijkt ons onmogelijk dat zij zonder inkomsten kunnen leven, maar gezien er gekozen werd geen andere bewijzen voor te leggen , kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar Duitsland of het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Eveneens op 3 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de intrekking van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 13, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, § 3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 03.06.2013 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de moeder van betrokkene op basis van artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Aangezien de referentiepersoon zelf een bevel krijgt om het grondgebied te vergaten, vormen de bepalingen van artikel 13, § 4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene ondertekende op 18.04.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 13, § 4 laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 13, § 4 laatste lid van de Wet 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

-betrokkene legt een bewijs voor dat hij school gelopen heeft van 01.09.2008 tot 30.06.2009 eveneens voor het jaar 2011-2012. Tevens legt betrokkene een getuigschrift van een inburgeringscursus voor. Aangezien betrokkene toen minderjarig was, diende hij de schoolplicht na te leven en gezien het volgen van een inburgeringscursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Tevens verbleef betrokkene in de periode van 01.09.2008 en 30.06.2009 en tijdens het schooljaar 2011-2012 illegaal op het grondgebied.

*Betrokkene legt tevens 3 arbeidsovereenkomsten voor, voor uitzendarbeid, telkens voor 1 dag, namelijk, 19.04.2013, 23.04.2013 en 28.04.2013.

*Een klein geschreven briefje waaruit blijkt dat hij zich sedert 2012 ingeschreven heeft bij het interimbureau Adecco en zich op 26.03.2013 en 24.04.2013 aangeboden heeft, tevens 'schreef hij zich in bij Argo op 19.04.2013, een inschrijvingsattest bij het interimbureau Tempo Team, deze inschrijving dateert van 11.03.2013

Afgaande op deze recente data blijkt dat betrokkene pas stappen onderneemt werk te zoeken als het verblijf van hem en zijn moeder in het gedrang komt. Het feit dat betrokkene ook reeds ingeschreven werd in 2012 bij een interimbureau, bewijst echter niet dat hij toen reeds echt op zoek was naar werk, betrokkene legde namelijk geen enkel bewijs over sindsdien gesolliciteerd te hebben in de periode tussen juni 2012 en maart 2013,

Pas na maart 2013 legt hij een attest voor dd. 28.05.2013 van een vzw waaruit blijkt dat betrokkene zou Tewerkgesteld kunnen worden van zodra hij een geldige verblijfsvergunning heeft: hieruit blijkt echter dat het gezin pas stappen onderneemt actief op zoek te gaan naar werk als het verblijf van betrokkene en de moeder in het gedrang komt. Trouwens, één sollicitatie bewijst onvoldoende dat betrokkene en zijn moeder actief op zoek zijn naar werk. Daarenboven keert deze redenering de zaken om: de bestaansmiddelen zijn nodig om een verlenging van het verblijfsrecht te bekomen, niet omgekeerd.

*Een geregistreerd huurcontract: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak te hebben en gezien dit behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum van waardigheid te kunnen leven vormt dit document geen bewijs dat betrokkene zich op een bijzondere manier integreert in België, kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs van sociale economische integratie en kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

* de vader van betrokkene is geïnterneerd in de gevangenis: het is absoluut niet geweten wanneer zich een verandering in de situatie kan voordoen.

*Uit een ocmw-attest dd. 24.01.2013 blijkt dat het gezin tot op heden geen ocmw uitkeringen heeft ontvangen, uit de overgemaakte loonfiches blijkt tevens dat deze niet recent zijn en dat het steeds ging om onvoldoende inkomsten. Verder werden er geen recente bewijzen van inkomsten binnengebracht. Het lijkt ons onmogelijk dat zij zonder inkomsten kunnen leven, maar gezien er gekozen werd geen andere bewijzen voor te leggen, kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

*aangezien betrokkene pas op 16.08.2011 in België aangekomen is (dit blijkt uit de gegevens van het dossier, aankomstverklaring nr 126/11), weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 17 jaar in Duitsland en iets meer dan 1 jaar in België; Omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met hem in Duitsland. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Verzoekers stellen dat eerste verzoekster de partner is van een derdelander met onbeperkt verblijf en dat tweede verzoeker de zoon is van deze derdelander met onbeperkt verblijf. Zij betogen dat hun verblijf werd ingetrokken omdat zij in hun land van herkomst niet zouden beschikken over voldoende familiebanden of culturele of sociale banden. Verzoekers stellen dat zij noch het sociale zekerheidssysteem belasten, dat zij niet genieten van werklozensteun of maatschappelijke dienst in welke pijler van het sociale zekerheidssysteem ook. Zij stellen van goed gedrag en zeden te zijn. Verder stellen ze alles in het werk te hebben gesteld om te integreren. Zij vervolgen dat de ganse redenering van verweerder terugplooit naar de opmerking dat al hun inspanningen normaal zijn en dat moeilijk kan worden aangenomen dat zij in hun land van herkomst niet over voldoende familiebanden of culturele of sociale banden zouden beschikken. Verder stellen ze dat verweerder doelt op Duitsland, doch dat Duitsland niet hun land van herkomst is daar zij de Joegoslavische nationaliteit hebben. Zij werden gemachtigd tot verblijf in Duitsland. Zij menen dat verweerder dwaalt wanneer hij Duitsland als referentiekader hanteert. Voorts stellen verzoekers dat de echtgenoten de plicht hebben om samen te wonen, dat zij het recht hebben om een gezin te stichten en met dit gezin te mogen samenwonen. Zij benadrukken dat zij niets meer hebben qua aangrijpingspunt in Joegoslavië.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt op een zeer omstandige wijze uiteengezet waarom het recht op verblijf wordt ingetrokken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Zoals verweerder terecht stelt in de nota met opmerkingen, blijkt dat verzoekers zich hoofdzakelijk beperken tot algemene en feitelijke beschouwingen zonder *in concreto* aan te tonen om welke redenen de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter oneens zijn met de beoordeling van verweerder zonder concreet in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden werd hun verblijf geenszins ingetrokken omdat zij in hun land van herkomst niet zouden beschikken over voldoende familiebanden of culturele of sociale banden. In de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster wordt zeer duidelijk aangegeven dat de vervoegde vreemdeling niet het afdoende bewijs heeft geleverd over voldoende stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekers brengen geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat dit determinerend motief niet correct zou zijn.

Artikel 11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”

Terwijl artikel 10 van de vreemdelingenwet de volgende voorwaarde bevat:

“de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Gelet op het feit dat verweerder vastgesteld heeft dat niet meer voldaan was aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, kon hij op grond van artikel 11 van de vreemdelingenwet een einde stellen aan het verblijf. Verzoekers geven aan niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Zulks blijkt inderdaad ook wel uit de motivering van de bestreden beslissingen, echter wordt in de bestreden beslissingen ook aangegeven dat zij verzocht werden het bewijs te leveren van hun bestaansmiddelen en dat zij er niet in geslaagd zijn het bewijs te leveren van voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten. Wat betreft de inkomsten die blijken uit de interim-loonfiches heeft verweerder duidelijk gesteld dat deze absoluut onvoldoende zijn om als stabiel, regelmatig en toereikend te worden beschouwd. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekers. Verweerder geeft aan dat het hem onmogelijk lijkt om zonder inkomsten te kunnen leven, maar dat door verzoekers geen andere bewijzen van inkomsten werden voorgelegd. Verzoekers' betoog dat zij op heden niet ten laste vallen van het sociale zekerheidssysteem doet hier geen afbreuk aan. Het kwam aan verzoekers toe te bewijzen dat de vreemdeling die vervoegd werd, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en dit hebben zij nagelaten.

Waar verzoekers lijken aan te geven dat er geen einde kan worden gesteld aan het verblijf omdat er sprake is van een gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat verweerder conform artikel 11, § 2, 5de lid van de vreemdelingenwet, alvorens een einde te stellen aan het verblijf, rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het land van herkomst.

In zoverre verzoekers een feitelijke herbeoordeling beogen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de Raad aan te geven dat het hem niet toekomt om een dergelijke beoordeling te maken. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen.

Waar verzoekers lijken aan te geven dat verweerder Duitsland verkeerdelijk beschouwt als het herkomstland, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen zowel wordt gesproken van het herkomstland als van Duitsland, hetgeen niet kennelijk onredelijk is nu in de bestreden beslissingen ook wordt aangegeven dat verzoekers 33 jaar in Duitsland verbleven waar zij ook nog eens over een verblijfsrecht beschikten, hetgeen niet ontkend wordt door verzoekers. De verwijzing naar het lange verblijf in Duitsland werd door verweerder enerzijds gehanteerd om aan te tonen dat de duur van het verblijf in het Rijk geenszins kan vergeleken worden met de lange duur van verblijf in Duitsland en anderzijds om aan te tonen dat zij door dit lange verblijf in Duitsland niet aannemelijk maken dat zij

ginds niet meer over familiebanden of culturele of sociale banden zouden beschikken. Gelet op de lange duur van het verblijf in Duitsland en het gegeven dat zij gemachtigd werden tot een verblijf in Duitsland is het geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om naar Duitsland te refereren eerder dan naar de voormalige republiek Joegoslavië. Niettegenstaande in de wettelijke bepaling staat land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om naar het land van bestendig verblijf te kijken.

Wat betreft de overige motieven die door verweerder worden aangehaald in de bestreden beslissingen, laten verzoekers na opmerkingen te formuleren.

In zoverre verzoekers menen dat zij op grond van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 12 en 16 van de Universele verklaring voor de Rechten van de Mens en artikel 213 van het BW het recht hebben op een verblijf, dient het volgende te worden gesteld:

De artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens kunnen niet dienstig ingeroepen worden door verzoekers. De voormelde verklaring is een beginselverklaring en is in beginsel niet juridisch bindend. Deze verklaring werd niet ingevoerd in het Belgische recht, zodat de rechtstreekse schending van deze verklaring, noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

Wat betreft artikel 213 van het BW dient er op gewezen te worden dat de wettelijke bepalingen inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels inzake de binnenkomst, het verblijf en de vestiging in het rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat inzake immigratie de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoekster in 2010 in België gehuwd is met een derdelander met onbeperkt verblijf en dat zij met hem is gaan samenwonen. Haar zoon verbleef op dat ogenblik nog in Duitsland. Zowel verzoekster als haar zoon waren gemachtigd tot een verblijf in Duitsland. Op 7 augustus 2012 werd het hele gezin opgesloten in de gevangenis wegens diefstal en op 15 maart 2013 werden verzoekster en haar zoon vrijgesteld. De echtgenoot verblijft nog steeds in de gevangenis.

In haar verzoekschrift reppen verzoekers met geen woord over de wijze waarop hun gezinsleven wordt uitgeoefend. Zij hebben het steeds over het recht om te mogen samenwonen, doch uit de feitelijke gegevens die blijken uit het administratief dossier blijkt dat een samenwonen niet mogelijk is nu de echtgenoot/vader zich al geruime tijd in de gevangenis bevindt en het ook niet duidelijk is wanneer hij zal worden vrijgesteld. Verzoekers brengen ook geen gegevens aan waaruit zou blijken dat zij de echtgenoot/vader bezoeken of regelmatig contact onderhouden met hem. Zulks blijkt evenmin uit het dossier. Uit de door verzoekers aangebrachte gegevens kan niet worden afgeleid dat het beperkte gezinsleven zoals dit op heden bestaat niet zou kunnen worden verder gezet vanuit Duitsland, het land waar verzoekers over een verblijf beschikken. Verder dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het grondgebied te betreden en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst en verblijfsvereisten. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister als partner van een vreemdeling toegelaten tot onbeperkt verblijf een recht is en dat de weigering van dit recht op afdoende wijze dient te worden gemotiveerd. Zij stellen in aanmerking te komen om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Dit recht werd hen oorspronkelijk toegekend maar met het oog op de verlenging werd er een einde gesteld aan het verblijfsrecht met toepassing van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij menen dat hun verblijfsrecht werd beëindigd met formele miskenning van de inhoud van het dossier en waarbij telkens wordt verwezen naar Duitsland als zijnde het land van herkomst en niet zoals het past naar de voormalige republiek Joegoslavië. Zij stellen dat niet enkel de aard en de hechtheid van de gezinsband wordt gedeprecieerd doch ook het land van herkomst wordt miskend. Verder stellen zij dat alle inspanningen die zij doen met het oog op integratie van tafel worden geveegd als zijnde normaal. Zij menen dat de bestreden beslissing volledig ingaat tegen de wil van de wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten voor de Mens, het EVRM en het Burgerlijk Wetboek in het bijzonder. Zij vervolgen dat zij onmogelijk kunnen worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat volgens verweerder weliswaar de aard en de hechtheid van de gezinsband worden aangetoond maar dat er familie of culturele of sociale banden voldoende zouden zijn in het land van herkomst die zouden verantwoorden dat er een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf. Verzoekers menen dat de motivering niet draagkrachtig is. In een tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de beslissing is aangetast door onzorgvuldigheid en dat de motivering niet correct is. Zij herhalen dat hun partner/vader een derdelander is met onbeperkt verblijf, dat zij volledig geïntegreerd zijn, dat zij geen gevaar betekenen voor de openbare orde en dat zijn geen belasting betekenen voor het sociale zekerheidsstelsel. Nogmaals stellen ze dat geen onderzoek wordt gedaan naar de familiebanden of sociale en culturele banden in Joegoslavië.

De Raad stelt vast dat verzoekers de argumenten uit hun eerste middel herhalen. *In casu* volstaat het dan ook om te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin

vervatte dienstige stukken. Verzoekers maken niet aannemelijk, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU